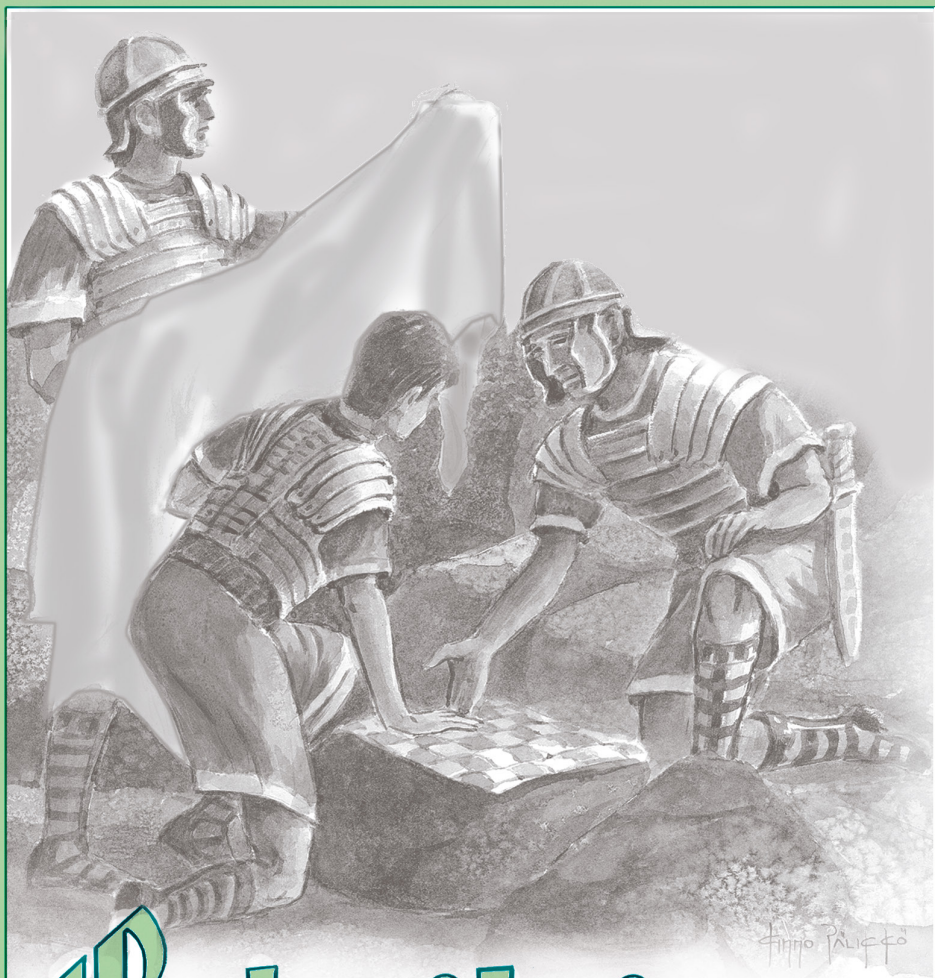

Luterilainen

N:o 4 2025 ✱ 1926 – 2025 ✱ 100. VUOSIKERTA

Jos te pysytte minun sanassani, niin te
totisesti olette minun opetuslapsiani;
ja te tulette tuntemaan totuuden,
ja totuus on tekebä teidät vapaiksi.
Joh. 8:31, 32

Vieras vanhurskaus

”Pyhä Henki näyttää maailmalle todeksi... vanhurskauden, koska minä menen Isän tykö.”

(Joh. 16:8,10)

MARTTI LUTHER

Näihin sanoihin sisältyy koko se teko meidän lunastukseksemme, jota varten Jumalan Poika taivaasta lähetettiin ja jonka hän meidän puolestamme teki ja vielä nytkin tekee aina loppuun asti: hänen kärsimyksensä, kuolemansa, ylösnousemuksensa ja hallituksensa omassa valtakunnassaan. Meno Isän tykö ei merkitse muuta kuin sitä, että hän vuodattamalla verensä ja kuolemalla antaa itsensä uhriksi, sitten ylösnousemuksellaan voittaa ja kukistaa synnin, kuoleman ja helvetin, asettuu elävänä Isän oikealle puolelle, missä näkymättömänä hallitsee kaikkea taivaassa ja maan päällä, evankeliumia saarnaamalla kokoa ja levittää kristikuntaansa, on iankaikkisena ylimmäisenä pappina

Isän tykönä, rukoilee uskovaisten puolesta, koska heillä vielä on jäljellä heikkouksia ja syntejä, ja vielä antaa Pyhän Henkensä voiman voittamaan synnin, perkeleen ja kuoleman. Kristittyjen vanhurskaus Jumalan edessä on se, että Kristus menee Isän tykö, toisin sanoen, meidän tähtemme kärsii, ylösnousee ja sovittaa meidät Isän kanssa. Se on siis vieras vanhurskaus, jota varten emme ole tehneet mitään ja jota emme ole ansainneet; se on meille lahjoitettu ja omaksemme annettu siksi vanhurskaudeksemme, jonka kautta kelpaamme Jumalalle ja olemme hänen rakkaita lapsiaan ja perillisiä.

*Martti Luther
– Manna Jumalan lapsille*

”Kaikki eivät ole yhtä meidän kanssamme.”

Kristityt kokoontuvat sanan ympärille etsien turvaa Herrasta Kristuksesta. Kun hänen sanansa ravitsee meitä, tunnemme iloa elävän veden lähteillä. Tunnemme kuuluvamme yhteen yhteisen uskon ja tunnustuksen ympärillä.

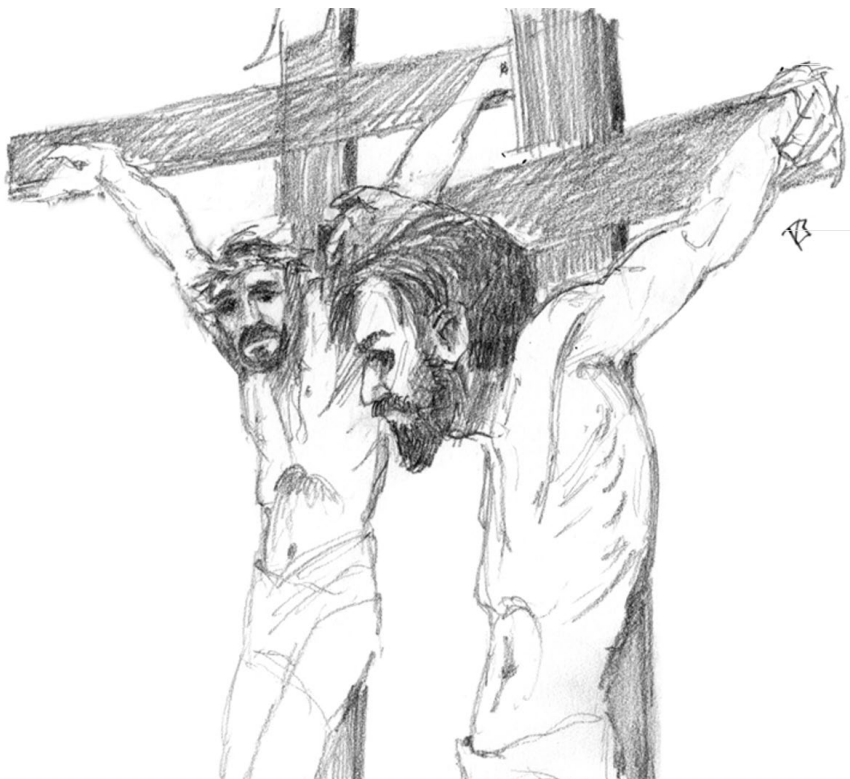
Mutta sitten voi yhtäkkiä käydä niin, että joku lähtee joukosta. Ulko-naiset syyt voivat olla monenlaisia: kuka loukkaantuu johonkin, kuka on mielestään oikeassa ja toiset väärässä ja toisen erkautumisen syy jää aivan hämäräksi.

Sellaista oli jo apostolisena aikana. Sellaista on kaikkialla maailmassa. Amerikassa perustetaan uusi lahko, Suomen kansankirkossa uusi seura-kunnan toimintapiiri, ja jos joku lähtee tunnustuksellisesta kirkostamme, ratkaisuja voi olla monenkirjavia. Jumalan sanan mukaan emme saa olla kirkossa, joka opettaa väärin. Mutta entä sitten kun erotaan oikein opetta-vasta kirkosta? Mitä tästä on meidän ajateltava?

Apostoli Johannes, rakkauden apostoli, sanoo asian näin: *”Lapsukai-set, nyt on viimeinen aika. Ja niin kuin te olette kuulleet, että antikristus tulee, niin onkin nyt monta antikristusta ilmaantunut. Siitä me tiedämme, että nyt on viimeinen aika; meistä he ovat lähteneet, mutta he eivät olleet yhtä meidän kanssamme. Sillä jos he olisivat olleet yhtä meidän kanssam-me, niin he olisivat meidän kanssamme pysyneet. Mutta heissä oli tuleva ilmi, että kaikki eivät ole yhtä meidän kanssamme.”* (1 Joh. 2:18-19).

Sitä, joka lähtee, emme voi väkisin pidättää keskellämme. Mutta siitä, joka palaa takaisin, saamme iloiten kiittää Jumalaa. Ja sitäkin toki tapahtuu.

Katumuksesta ja uskosta

Katumus on sydämen murhetta syntisyytemme ja syntiemme tähden Jumalan lain vaikutuksesta. Se ei ole vain murhetta epämiellyttävien synnin seurausten tähden, vaan sen tähden, että ihminen on rikkonut itse Jumalaa vastaan.

Ennen kääntymystä synnintuntoon liittyvät omantunnon kauhut ja jopa viha Jumalaa kohtaan.

Kääntymyksen jälkeen, kun ihmiselle on kirkastunut Jumalan armo Kristuksessa, katumukseen liittyy rakkaus taivaallista Isää kohtaan.

Kun Jumala johdattaa epäuskoisen ihmisen katumukseen, hän ottaa häneltä pois kaikki puolustelut. Ihminen on kaikki näkevän ja kaikki tietävän Jumalan edessä eikä pääse pakoon lain tuomiota.

"Me tiedämme, että kaiken, mitä laki sanoo, sen se puhuu lain alaisille, että jokainen suu tukittaisiin ja koko maailma tulisi syylliseksi Jumalan edessä" (Room. 3:19). Näin ihminen on Jumalansa edessä avuttomana, syyllisenä, jokainen pakotie tukittuna, iankaikkisen kadotuksen ansainneena. Mutta kiitos Jumalan, että hän itse osoittaa tällaiselle ihmiselle evankeliumillaan tien omantunnon rauhaan. Se tie on Kristus, joka on *"koko maailman syntien sovitus"* (1 Joh. 2:2). Hänen tähtensä Jumala on armahtanut syntisen ja antanut kaikki anteeksi. Sen saat lujasti uskoa todeksi omalle kohdallesi.

Myös jo uskossa oleva tarvitsee katumusta ja synnintuntoa. Sielumme on suuressa vaarassa, jos meiltä katoaa katuva mieliala. Jos kristittyä haluttaa puolustella syntejään ja olla tekemättä niistä parannusta, niin huomatkoon, että sellaiset ajatukset nousevat vanhasta ihmisestä ja ne on tarpeen tukahduttaa. Jos kristitystä on vastenmielistä lukea Isä meidän -rukousta ja pyytää syntejään anteeksi, hän on luisumassa pois terveen uskon perustalta — ehkäpä hengelliseen välinpitämättömyyteen tai pettävään omavanhurskauteen ja oman pyhyiden luuloon. Mutta miten autuasta onkaan itse kunkin jäädä uskossa Kristuksen varaan kaikkine synteinensä. Niitä ei tar-

vitse peitellä, vaan saamme uskoa, että Kristus on jo ruumiissaan kantanut ne sovituksen puulle ja että minäkin, vaivainen syntinen, saan ne armosta kaikki anteeksi sulana lahjana.

Synnintunto ja murhe synnin tähden ei ole aina yhtä suurta. Daavid itki vuoteensa vesille (Ps. 6:7). Luther tunsi ankaria oman-tunnon ahdistuksia. Vasta vuosien taistelujen jälkeen hänelle kirkastui armo. Ryöväri tuli katumukseen ja sai rauhan tunnolleen ja uskonvarmuuden ristillä lyhyenä aikana. Vaikka siis toisten tie armon omistamiseen kulkee suurten ahdistusten kautta, toisille se voi kirkastua helpompien vaiheiden jälkeen. Katumuksella ja ahdistuksella emme ansaitse mitään Jumalan edessä. Ne eivät tee meitä Jumalalle otollisiksi. Mutta ilman katumusta ja synnintuntoa meillä ei ole tarvetta uskoa Kristukseen. Pääasia onkin, että jokainen riippumatta katumuksensa määrästä tai synnintuntonsa syvyydestä löytää sielulleen turvan Kristuksessa syntiensä anteeksisaamisessa ja rohkenee uskoa Häneen.

Markku Särelä
– Luterilainen 2 / 1991

Jeesuksen hauta

***”Ja Joosef otti ruumiin, kääri sen puhtaaseen liinavaatteeseen
ja pani sen uuteen hautakammioonsa.”***

(Matt. 27:59, 60)

Evankelistat kertovat erityisesti, että hauta, johon Herra laskettiin, oli puutarhassa ja että se oli uusi hauta, johonka ei vielä ketään oltu pantu, ja vielä että se oli Joosefin hakkauttama. Tätä he eivät ole kertoneet aino-

astaan sen tähden, että Kristuksen ylösnousemus tulisi varmemmin todistetuksi, vaan myös osoittaakseen, että tämän ruumiin, koska se täysin erosi kaikista muista haudattavista ruumiista, täytyi myös saada aivan erikoinen lepopaikka. Lihaa ja verta on rakkaassa Herrassamme ollut samoin kuin meissäkin, mutta se oli pyhää lihaa ja verta, johon iankaikkisen Isän Poika verhoutui. Kun nyt tällaisen lihan ja veren tuli saada leposija, piti sen olla uusi hauta. Tämä hauta ei kuitenkaan ollut oma, vaan se oli Joosefin. Samoin kuin näet Kristus ei tullut itsensä tähden, vaan meidän tähtemme ihmiseksi ja kuoli meidän tähtemme, samoin hän makaa myös meidän tähtemme haudassa, joka on meidän hautamme. Mutta samoin kuin hänellä sen tähden ei ole omaa hautaa, ettei hän tahdo kuolemaan ja hautaan jäädä, samoin meidätkin herätetään hänen ylösnousemuksensa kautta viimeisenä päivänä kuolleista ja me saamme elää hänen kanssaan iankaikkisesti.

Merkille pantava on myös Joosefin esimerkki, hän kun oli jo eläessään teettänyt itselleen haudan. Tästä voimme varmasti päätellä, ettei hän ollut unhottanut viimeistä hetkeänsä, niin kuin maailman lapset yleensä tekevät, käyttäytyen tässä ajallisessa elämässä aivan kuin tahtoisivat iäisesti tänne jää-

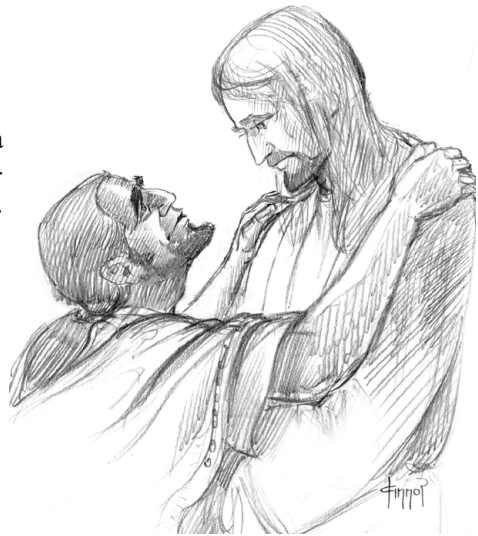
dä. Jumalaa pelkääväiset sitä vastoin pitävät koko elämänsä täällä maan päällä pyhiinvaelluksena. He tietävät, ettei heillä täällä ole pysyväistä kaupunkia, ja etsivät sen tähden parempaa, nimittäin iankaikkista, taivaallista isänmaata. Se, joka maita matkustellessaan saa hyvän majapaikan, ei tahdo siitä huolimatta jäädä siihen asumaan, sillä hän tietää, ettei se ole hänen kotinsa. Näin kristitytkin tekevät: he pitävät tätä elämää vain majapaikkana; jos heitä hyvin kohdellaan, ovat he siitä kiitollisia, mutta jos tämä maja, niin kuin tavallista, on kylmä, paha ja uskoton, he lohduttautuvat sillä, että siellä on vain yön verran oltava ja sitten tulee parempaa. Niin on hurskas Joosefkin tehnyt. Hän on ollut rikas Jerusalemin asukas, mutta hän on aina ajatellut näin: tänne sinä et saa pysyvästi jäädä, sinunkin on mentävä hautaan. Siksi hän valmistutti itselleen haudan puutarhaan, jossa hän ilokseen oleskeli. Siellä hän tahtoi odottaa iloista ylösnousemusta Herran Kristuksen kautta kaikkien pyhien kanssa.

*Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja*

Kristus kiusattavana

Kertomus Kristuksen kiusauksesta on seuraavissa kohdissa: Matt. 4:1-11; Mark. 1:12,13 ja Luuk. 4:1-13. Se asettaa eteemme kaksi vastakkaista tapaa käyttää Raamattua: toisaalta, käyttääkseni osuvaa kansanilmaisua, sen, mitenkä ”piru lukee Raamattua”, ja toisaalta sen, mitenkä Kristus käyttää Raamattua ja kuinka Jumala on tarkoittanut sen käytettäväksi.

Jeesuksen kiusauskertomus peilaa syntiinlankeemuskertomusta. Niin kuin käärme ei asettanut kysymyksenalaiseksi itse Jumalan ilmoituksen olemassaoloa, vaan vain sen kirjaimellisen tulkinnan, tulkinnan, joka ainoana mahdollisti kuuliaisuuden, niin myös Jeesuksen kiusauskertomuksessa perkele käyttää Raamattua, antaa sille tietyn jumalalliselta näyttävän arvon, mutta käyttää sitä niin, että hänen ohjeittensa mukaan toimiminen johtaisi rikkomukseen: Kristus luopuisi lunastajan tehtävästä, asettaisi maallisen toimeentulon sanasta elämisen edelle, lankeaisi karismaattiseen kiusaukseen, asettaisi itsensä tarpeettomaan vaaraan, kiusaisi Jumalaa ja syyllistyisi lopulta kunnian ja loiston tavoitteluun, epäjumalanpalveluun. Kaikissa näissä kiusauksissa on läsnä – ei Raamatun jumalallisen ilmoitusluonteen teoreettinen kieltäminen – vaan sen käytännön

merkityksen kieltäminen, sen, mitä tämä ilmoitus todellisuudessa ihmiselle merkitsee, sen, mikä meidän on otettava vakavasti, ettemme muussa tapauksessa notkistaisi polviamme saatanaan edessä. Kiusaajan tapa lukea Raamattua on soveltaa sen lausumia asioihin, joihin kyseiset lausumat eivät sovellu. Sillä tavoin jos menettelemme, Raamatun sisäinen yhtenäisyys, jossa erityisesti armonoppi, vanhurskauttaminen yksin armosta yksin Kristuksen tähden ainoastaan uskon kautta on kaikki kaikessa, rikkoutuu. Tämä on laškoille ja lahkollisuudelle ominaista. Nämä kaikki kiusaukset ovat läsnä – eivät vain kristityn elämässä yleensä – vaan myös teologin selittäessä Raamattua: kiusaus luopua kutsumuksestaan ja sen oikeasta käsittämisestä sekä lahkolaisuus,

leipä-, hurmos- ja valtakiusaukset.

Kiinnittäkäämme nyt huomiomme siihen, kuinka Kristus voittaa kiusaukset. Kun tätä tutkimme, katsokaamme, mihin kulloinkin kiusaus tähtäsi. Kristus ei ryhdy kinastelemaan sanoista eikä hän hämärrytää pääkohtaa antamalla tunnistusta kiusaajalle Raamatun tutkimuksesta, toimeliaisuudesta tms. Kristus iskee suoraan ja välittömästi kiusauksen ydinkohtaan ja soveltaa siihen Raamatun sanan, joka koskee juuri sitä asiaa. Hän säilyttää Raamatun yhtenäisyyden ja välttää lahkollisen Raamatun selitystavan. Kun kiusaaja käytti Raamattua väärin, Kristus käytti sitä oikein. Hän lainasi sitä niin kuin oli kirjoitettu. Jokaisen kiusauksen hän torjui sanomalla: *"Kirjoitettu on."* Metodi oli yksinkertainen ja tehokas. Kiusaaja jätti hänet silloin ja Jumalan lupaukset enkelien palvelusta toteutuivat Kristuksen kuuliaisuuden tiellä. Huomaa tämä, kun väärä uskonnollisuus, varsinkin karismaattisuus, esittää toimintansa perusteiksi Jumalan lupaukset yliluonnollisista. Jumalan yliluonnollinen kaitselmus toteutuu kuuliaisuuden tiellä sen mukaan kuin Jumala hyväksi näkee. Tottelemattomuuden tien kokemukset ovat kiusaajan ansoja.

Miten käytämme Raamattua on suorassa yhteydessä kilvoitukseemme.

Kristus olisi toki voinut torjua kiusaajan jumalallisella voimallaan ja sanallaan ilmankin Raamatun sanaa.

Mutta hän käytti sitä, jotta mekin luottaisimme sen voimaan. Samalla hän osoitti olevansa meidän sijassamme, lain alaisena, kuuliaisuuden tielle tulleen, joka korjasi Aadamin lankeemuksen. *"Sillä niin kuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat joutuneet syntiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi."* Room. 5:19.

Pienenä, ehkä kuitenkin mielenkiintoisena reunahuomautuksena, kiinnitän huomiota jakeeseen 10. Se kuuluu: *"Silloin Jeesus sanoi hänelle: 'Mene pois, saatana; sillä kirjoitettu on: 'Herraa, sinun Jumalaasi, pitää sinun kumartaman ja häntä ainoata palveleman.'"* Siinä oleva sana 'ainoata' (μόνω) puuttuu asianomaisista Vt:n kohdista. Tämä opettaa meille sen, ettei oikeata raamatullisuutta ole välttämättä ulkonainen sanatarkkuus, vaan kirjaimellinen merkitys. Ja merkityksen selväksi tekeminen antaa oikeutuksen tämäntyypiseen sanalliseen lisäykseen, joka ei ole merkityksen muuttamista. Tunnettu on, mitenkä paavilaiset moittivat Lutheria, kun tämä pani Room. 3:28 käännökseensä 'yksin' (allein) sanan, vaikka sitä ei ollut kreikkalaisessa alkutekstissä. Sana ei kuitenkaan lisännyt mitään merkitykseen, vaan toi sen esille saksan kielen kannalta entistä kirkkaammin.

Markku Särelä

– Kristus pyhän Raamatun selittäjänä

Onko sinun Vapahtajasi ristiinnaulittu?

”Sitä lähtien Jeesus alkoi ilmoittaa opetuslapsilleen, että hänen piti menemään Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja ylipapeilta ja kirjanoppineilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Silloin Pietari otti hänet erilleen ja rupesi nuhtelemaan häntä sanoen: ’Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko!’ Mutta hän kääntyi ja sanoi Pietarille: ’Mene pois minun edestäni, saatana, sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä on Jumalan, vaan sitä, mikä on ihmisten.’”

(Matt. 16:21–23)

Paastonaikana haluamme erityisesti tutkia Kristuksen kärsimys-historiaa. Joskus on ollut tapana paastota pidättäytymällä ruuista, jotta on voitu paremmin keskittyä Kristuksen kärsimyksen tutkisteluihin. Jumalan Sana ei kuitenkaan käske paastoamaan. Mutta Jumalan tahto on, että Kristuksen kärsiminen olisi meille rakas. Edelleen on Jumalan tahto, että me harjoitamme itsemme hillitsemistä. Apostoli sanoo: *”Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensä hillitsemistä kaikessa; he saadakse-
seen vain katoavaisen seppeleen, mutta me katoamattoman”* (1 Kor. 9:25). Milloin jokin asia vaarantaa uskonelämämme, on meidän syytä sitä varoa. Meille ei jää aikaa eikä halua tutkia Kristuksen kärsimys-

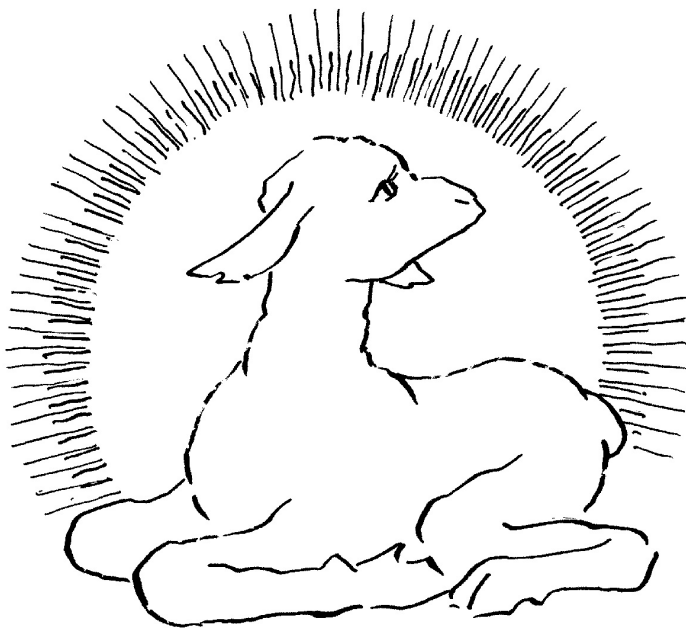
tä, jos annamme elatuksen huolten raskauttaa itseämme. Emme jaksa syventyä ja keskittyä rukoukseen, jos käytämme aikamme muuhun. Aika ikään kuin ryöstetään käsistämme, eivätkä Kristuksen kärsimykset tule meille paastonaikana yhtään tutummiksi, saati rakkaammiksi. Se ei ole Jumalan tahto. Jumalan tahto on, että jokainen meistä kasvaisi Ristiinnaulitun tuntemisessa.

Tekstimme ohjaa meitä viettämään oikein paastonaikaa. Se kiinnittää katseemme Jeesukseen, jonka piti pian kärsimän ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Se kertoo Pietarista hänen heikkoutensa hetkenä, jolloin hän ei halunnut ristiinnaulittua Vapahtajaa. Se kysyy

meiltä itse kultakin: Onko sinun Vapahtajasi ristiinnaulittu?

Unohdamme helposti, mitä varten Kristus tuli maailmaan. Näin kävi apostoli Pietarin, vaikka hän oli jatkuvasti Jeesuksen seurassa. Jeesus kertoi, että hänen piti menemän Jerusalemiin ja kärsimän paljon vanhimmilta ja kirjanoppineilta ja ylipapeilta ja tuleman tapetuksi ja kolmantena päivänä nouseman ylös. Pietari pahentui Jeesuksen puheeseen. Hänet täytti inhimillinen sääli. Hän ei olisi halunnut Jeesukselle niin karmeata kohtaloa. Tunteensa vallassa Pietari unohtaa, että Jeesus lupasi nousta kuolleista jo kolmantena päivänä. Pietari

näki vain kärsimyksen. Kun hän ei nähnyt Kristuksen voittoa eikä ajatellut hänen kärsimyksensä salaisuutta, hän ei voinut kuunnella rakentuakseen, vaan pahentui. Pietari ryhtyi tekoihin. Hän otti Jeesuksen erilleen ja alkoi nuhdella kuningasten Kuningasta: *"Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko!"* Kuolevainen nuhtelee Iankaikkista, jolla yksin on kuolemattomuus! Luotu nuhtelee sitä, jonka kautta kaikki on luotu. Ihminen, joka ei ymmärrä sitä, mikä Jumalan Hengen on, nuhtelee sitä, jossa kaikki tiedon aarteet ovat kätkeytyinä! Hukkuva ei näe omaa vaaraansa, vaan alkaa nuhdella Pelastajaansa ja rukoilee,

että Jumala estäisi Jeesusta suoritamasta pelastustyötään!

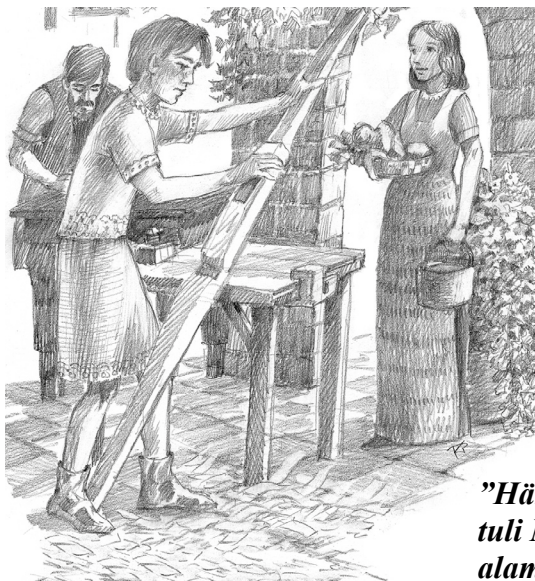
Miten moni onkaan lankeavan Pietarin kaltainen! Miten moni näkee Jeesuksessa vain uhrautuneen ihmisen, ihmisen, joka kärsi oikeusmurhan ja jonka rakkauden sanomaa ei ymmärretty. Miten monen sydän kauhistuu ajatellessaan Jeesuksen kärsimyksiä; miten hän hikoili verta, miten häntä ruoskittiin, syljettiin, rääkättiin raskaan ristin alla ja vihdoinkin pilkaten ristiinnaulittiin. Suuri on hänen kärsimyksensä ollutkin. Mutta miksi moni on Pietarin kaltainen ja näkee ainoastaan sen, minkä jokainen inhimillistä hätää ja kärsimystä ymmärtävä ihminen näkee? Mekin olemme Pietarin kaltaisia joka kerta, kun emme muista, miksi Karitsa on kuollut ristillä. Sellaisia olemme, jos emme itse häneen turvaa emmekä korota Ristiinnaulitun lippua maailmalle nähtäväksi, että he siinä nimessä pelastuisivat. Lankeavan Pietarin kaltainen on myös se, joka Ristiinnaulitun sijasta asettaa ihmisten toivon hyvinvointimaailmaan, yleismaailmalliseen rauhaan tai inhimillisyyden voittoon tässä maailmassa. Tällainen ei muista Kristuksen kärsimisen ja ristiinnaulitsemisen todellista syytä, nimittäin sitä, että Jeesus tuli sovittamaan meidän syntimme.

Sen tähden Jeesus nuhtelee

kaikkein ankarimmalla tavalla, että jokainen käsittäisi, miten väärässä olemme ja miten turmiollisia ja vahingollisia ovat omat ajatuksemme. Jeesus sanoo: *"Mene pois minun edestäni, saatana, sillä sinä olet minulle pahennukseksi, sillä sinä et ajattele sitä, mikä Jumalan on, vaan sitä, mikä on ihmisten."* Syvä on ihmisen turmelus! Hän ei tajua ilman Jumalan lakia omaa kadotuksenalaista tilaansa eikä hän antaisi Jeesuksen suorittaa Vapahtajan kutsumusta.

Muistakaamme tänä paastonaikana: Meidän syntiemme tähden Jeesus kärsi ja kuoli. Ilman hänen kärsimystään meillä olisi vain iankaikkinen kadotus, tuska ja vaiva. Jeesuksen kärsimys ei ollut vain tavallista inhimillistä tuskaa ja kärsimystä, vaan se oli Jumalan vihan alla olemista. Hän tuns sielussaan ja ruumiissaan, mitä on olla Jumalan hylkäämä. Hänelle luettiin syyksi meidän syntimme. Se oli sovittavaa kärsimystä. Se oli myös autuuttavaa kärsimystä. Nyt meidän syntimme ovat sovitettut. Synnin ota, kuolema, on otettu pois. Kristus on noussut kuolleista voittajana. Olemme lunastettuja. Muistakaamme, että meidän Vapahtajamme on ristiinnaulittu meidän autuutemme tähden. Silloin myös tutkimme hänen kärsimystaisteluaan omistaaksemme siitä elämän. Aamen.

Markku Särelä

Jeesusken nuoruus

***”Hän lähti heidän kanssaan,
tuli Nasaretiin ja oli heille
alamainen.”*** (Luuk. 2:51)

Näillä sanoilla evankelista lyhyesti esittää rakkaan Herramme Kristuksen koko nuoruudenajan.

Mitä tämä merkitsee: »Hän oli heille alamainen?» Ei muuta kuin sitä, että hän on täyttänyt neljännessä käskyn. Mutta tässä on kysymys sellaisista palveluksista, joita isä ja äiti kodissa tarvitsevat, että hän tuo kotiin vettä, ruokaa ja juomaa, leipää ja lihaa, että hän palvelee kotia ja tekee muutakin sellaista, mitä hänen muiten lasten tavoin tulee tehdä. Tätä kaikkea rakas Kristuslapsi on tehnyt. Silloin voisivat kaikki hurskaat ja jumalaapelkäävät lapset sanoa: »Oi, en ole kelvoinen saamaan sellaista kunniaa enkä tulemaan Kristuslapsen kaltaiseksi tekemällä sitä, mitä hän, Herrani Kristus, on tehnyt. Hän on poiminut lastuja ja muuta sellais-

ta, mitä hänen vanhempansa ovat käskeneet hänen tehdä ja joita pidetään aivan tavallisina ja vähäpätöisinä askareina, sellaisia, mitä kodissa kulloinkin esiintyy. Oi, miten hyviä ja kilttejä lapsia me olisimmekaan, jos seuraisimme hänen esimerkkiään ja osaltamme täyttäisimme sen, mihin vanhempamme meidät velvoittavat, olipa se miten vähäpätöistä ja mitätöntä tahansa.

Kristus on kaiken Herra, ja kuitenkin hän on meille esikuvaksi: nöyrytyy ja on tottelevainen isälleen ja äidilleen. Sen tähden pitäisi meidän oppia tunnontarkasti tästä kertomuksesta ja pitää itseämme autuaina, jos Kristuksen lailla kykenisimme tottelemaan ja nämä tehtävät täyttämään, koskapa hänkään ei pitänyt itseään liian hyvänä tätä tekemään.

Martti Luther – Sana ja armo

Kenelle kuuluu seurakuntatyö

"Pastorillehan maksetaan palkka juuri sitä varten, että hän palvelisi seurakuntaa. Eikö tehtävä kuulu hänelle?" sanoi kerran eräs seurakuntalainen, kun häntä pyydettiin avustamaan seurakunnan kansliatyössä. Hänen mielestään seurakunta oli olemassa ainoastaan sitä varten, että se palvelisi siihen kuuluvia. Hän ei ollut koskaan ajatellut sitä, että seurakunta on myös sitä varten, että siihen kuuluvatkin palvelisivat.

Se tosiasia, että kaikki seurakuntatyö ei kuulu pastorille käy ilmi useista raamatunkohdista. Neljännessä Mooseksen kirjassa luemme seuraavat sanat: *"Silloin Herra puhui Moosekselle: 'Kutsu kokoon minua varten seitsemänkymmentä miestä Israelin vanhimpia, jotka tiedät kansan vanhimmiksi ja päällysmiehiksi; tuo heidät ilmestysmajalle ja he asettukoot sinne sinun kanssasi. Minä sitten astun alas ja puhun siellä sinun kanssasi ja otan henkeä, joka sinussa on ja annan heille; siten he voivat auttaa sinua tuon kansataakan kantamisessa, ettei sinun tarvitse sitä yksinäsi*

kantaa." (4 Moos. 11:16) Apostolien teoissa luvussa kuusi, kerrotaan Jerusalemin seurakuntatyön jaosta. Seurakunnan jäsenmäärän lisääntyessä syntyi tyytymättömyyttä eräiden jäsenten kohdalla siitä tavasta, jolla apostolit olivat hoitaneet puutteessa olevien leskien avustamista. Apostolit olivat tähän asti hoitaneet kaikki asiat seurakunnassa, sillä seurakunnan muut jäsenet eivät vielä olleet kypsiä osallistumaan seurakuntatyöhön. Ennen työntekoa seurakunnassa näet täytyy olla opetusta Jumalan sanassa, että Henki voi antaa uskoa, halua ja viisautta. Sillä Herra haluaa työntekijöitä, jotka toimivat uskossa, omasta halustaan, ilomielin ja Hänen Sanansa ohjeiden mukaan. Samoin nytkin sananpalvelijat ryhtyessään tekemään työtä lähetystyömailla joutuvat yksin hoitamaan asiat siihen saakka, kunnes Sana on saanut synnyttää kuulijoissa uskoa, palvelimisen halua ja Sanan mukaista

taitoa. Ja uskolliset sananpalvelijat ilomielin hoitavatkin seurakunnan tehtävät voimiensa mukaan siihen asti kun Sana on saanut synnyttää muita Jumalan tahdon mukaisia työntekijöitä.

Jerusaleminkin seurakunnassa oli Sana tehnyt tehtävänsä. Seurakunnassa oli jäseniä, jotka olivat kasvaneet uskossa ja tiedossa. Olipa sellaisiakin, jotka olivat Henkeä ja viisautta täynnä. Apostolit huomasivat, että oli aika jakaa tehtävät seurakunnassa. He kutsuivat seurakunnan kokoon ja käskivät seurakunnan valita keskuudestaan seitsemän miestä hoitamaan sitä tehtävää, jonka tähänastiseen hoitoon eräät seurakuntalaiset olivat olleet tyytymättömiä. Ja samalla he sanoivat: *”Ei ole soveliasta, että me laiminlyömme Jumalan sanan toimittaaksemme pöytäpalvelusta, me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa.”*

Seurakunnan kaitsijan tulee pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa. Jos hänellä ei ole tilaisuutta näin tehdä, seurakunta joutuu siitä kärsimään. Sanan lähteestä pastoriin täytyy jatkuvasti ammentaa vettä. Jumalalta hänen täytyy jatkuvasti rukouksessa anoa voimaa ja viisautta. Hänen täytyy jatkuvasti saada, että hän voi antaa. Tyhjistä kaivosta ei tule vettä. Ne tunnit, jotka pastori viettää kirjojensa ääressä, eivät ole tuhlatuja tunteja ja pastori, joka näin viettää suuren

osan ajastaan ei laiskottele. Ne hetket, jotka pastori viettää rukouksessa eivät ole turhaan vietettyjä hetkiä. Koko seurakunta hyötyy niistä.

Seurakunnassa on paljon tehtäviä — kansliatöitä monistamista, konekirjoittamista, postittamista, piirtämistä, jne. rakennus-, siivous- ja kunnostustöitä, pyhäkoulu tarvitsee opettajia, kerhot tarvitsevat ohjaajia, juhlat vaativat järjestäjiä, tarvitaan kirkkopalvelijoita ja tarvitaan niitä, jotka menevät tienvieriltä kutsumaan vieraita Jumalan valmistamiin pitoihin.

Rakas lukija, kun seurakunta valitsee sinut hoitamaan jotakin tehtävää seurakunnassa, älä kieltäydy, jos suinkin voit tehtävän hoitaa. Älä ajattele: *”seurakunta vasta sitten, kun kaikki omat työni on hoidettu.”* Seurakunta ei saisi ainoatakaan työntekijää, jos kaikki näin ajattelisivat. Kuinka rohkaisevaa olisi myös seurakunnalle se, että tarjoutuisit palvelemaan sillä tavalla kuin parhaiten voit.

Itse tiedät, mitä lahjoja olet Jumalalta saanut. Osallistuessasi seurakuntatyöhön teet mahdolliseksi sen, että sananpalvelija voi pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa. Näin palvelet myös Häntä, joka on edestäsi kärsinyt, kuollut ja noussut ylös kuolleista.

*Rupert Efraimson
– Herrani elää!*

Mooses ylentää käärmeen

***Niin kuin Mooses ylensi
käärmeen erämaassa,
niin pitää Ihmisen Poika
ylennettämän, että jokai-
sella, joka häneen uskoo,
olisi iankaikkinen elämä.
(Joh. 3:14, 15)***

Meille esitetään tässä ennuskuva, joka aivan verrattomalla tavalla kuvailee meille Kristusta. Kun tie juutalaisten erämaassa matkustaessa venyi pitkäksi, eikä heillä ollut yhtään leipää eikä vettä, he napisivat Moosesta vastaan käyden varsin kärsimättömiksi. Silloin Jumala lähetti heidän sekaansa tulisia käärmeitä puremaan heitä. Syntyi surkea huuto ja parkuminen

Mooseksen puoleen tämän oudon vitsauksen johdosta, mutta eipä Mooseskaan tiennyt mitään keinoja. Vihdoin Jumala armahti heitä ja sanoi Moosekselle: *”Tee itsellesi käärme, näiden kaltainen, ja nosta se ylös merkiksi: jokainen purtu, joka siihen katsoo, jää eloon.”*

Tässä kertomuksessa on kuvattuna Kristus. Ensiksi siinä on tuo tärkeä asia: käärmeet purivat

juutalaisia, mutta heillä ei ollut käytettävissä mitään apua, mitään neuvoa; mutta siitä tuli heille apu, että he katsoivat vaskikäärmeen, niin vähäinen asia kuin se olikin. Tuo käärme oli ulkonäöltään kuin oikea käärme, mutta se oli kuollut ja myrkytön, sitä paitsi terveellinenkin sen vuoksi, että sen yhteydessä oli tämä sana: *"Jokainen purtu, joka siihen katsoo, jää eloon"*. Nyt Kristus soveltaa tämän itseensä: *"Niin kuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin pitää Ihmisen Poika ylennettämän"*. Tämä on tuon ennuskuvan oikea selitys. Meitäkin on purrut ja pistänyt perkeleen kuolettava myrkky, synti. Synti tietää tulista, myrkyllistä pistosta; sen tullessa omaantuntoon sieltä lakkaa kaikki rauha: kuolema ahdistaa ihmistä, ja kaikki on pelkkää helvettiä. Ei siinä ole vähääkään apua eikä neuvoa; tee tekojasi, minkä teet, olet joka tapauksessa kadotukseen tuomittu, kunnes saapuu tämä ihme ja armo: kohoo toinen käärme, mutta se ei olekaan myrkyllinen eikä turmiollinen: sillä on ainoastaan käärmeen muoto —.

Minkä tähden Kristus ei valitse muuta merkkiä kuin juuri käärmeen, joka heitä oli purrut? Tämä on sitä, mitä pyhä Paavali julistaa: Jumala on tuominnut synnin synnillä, karkottanut kuoleman kuolemalla, voittanut lain lailla. Kuinka niin? Hän tuli ristillä riippuvaksi

syntiseksi, hänet luettiin jumalattomien joukkoon suurimpana pahantekijänä, hän kärsi sen tuomion ja rangaistuksen, mikä syntisen oli kärsittävä. Viaton hän oli, kuitenkin hän on hävittänyt synnin sillä, että otti kuormaksensa synnin, vaikka se ei ollut hänen omansa, ja salli tuomita itsensä kadotukseen pahantekijänä. Vaikka hän siis olikin viaton, hän kuitenkin on syntisen kaltainen. Hänessä on autuutta tuova synti, jolla hän meitä, todellisia syntisiä, auttaa kuolettavasta myrkystä. Hän on tuominnut synnin ristillä, sen tähden hän nyt saa omaksensa oikeuden koko maailman syntiin, ja hän tuomitsee sen täydellä oikeudella. Kas tämä on sitä, minkä Kristus päättelee: *"— ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä"*. Ristillä riippuvaan Kristukseen katsominen on häneen uskomista. Siten synti on hävitetty, niin ettei se voi meille ensinkään tuskaa tuottaa, tai, jos tuskaa tuottaakin, se ei ensinkään vanhingoita. Kysymys on siis ainoastaan katsomisesta eikä mistään teosta. Ja samoin kuin israelilaiset katsoivat luonnollisella tavalla, meidän on katsottava hengellisellä tavalla, sydämessä, uskoen Kristuksen viattomuudellansa tehneen synnin mitättömäksi.

Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja

Simon Pietari vastasi ja sanoi: ”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika.”

(Matt. 16:16)

Pietari tekee tässä lyhyen tunnustuksen, mutta se on koko pyhän Raamatun ydin. Kristuksen piti näet olla maan päällä se vaimon siemen, jonka tuli rikki polkea käärmeen päälle, jonka kautta kaikkien maan sukukuntien piti tulla siunatuiksi ja jonka tuli rakentaa maan päälle iankaikkinen valtakunta, auttaa ihmisiä synnistä ja kuolemasta ja saattaa heidät iankaikkiseen elämään, niin kuin Mooses ja kaikki profeetat olivat hänestä todistaneet. Nyt näyttää tosin siltä, että tunnustukseksi olisivat riittäneet nämä Pietarin sanat: *”Sinä olet Kristus”*. Hän lisää siihen kuitenkin suurenmoiset sanat, joita koko maailma ei tänäkään päivänä tahdo uskoa: *”Sinä olet elävän Jumalan Poika”*. Tämä, että Jumalalla on Poika, on aivan uutta puhetta, jota ei ennen ole kuultu. Mutta Jumala ei saata synnyttää omasta olemuksestaan mitään sellaista, joka ei myös olisi Jumala, yhtä iankaikkinen ja kaikkivaltias. Niin siis Isän ja Pojan, vaikka he ovat kaksi eri persoonaa, täytyy olla olemuksensa puolesta yksi ainoa iankaikkinen olento. Tätä eivät monet tahdo uskoa. Mutta joka oikein ottaa huomioon sen

tehtävän, jota Kristuksen piti maan päällä meidän tähtemme suorittaa, sen täytyy Pietarin kanssa päättää, että Kristus on yhtä kaikkivaltias Jumala. Eihän yksikään ihminen voi voittaa syntiä, kuolemaa ja perkelettä ja antaa iankaikkista elämää, sillä synti ja kuolema pitävät kaikkia ihmisiä vankeinaan. Jos siis tämä Kristus on se oikea Kristus, joka auttaa meitä kirouksesta, synnistä, kuolemasta ja perkeleen valtakunnasta, niin hänen täytyy myös olla Jumalan Poika, jolla on elämä itsessään ja joka on kaikkivaltias niin kuin Jumala. Mutta oikein tunnetaan Kristus ja tunnustetaan häntä, kun ei ainoastaan sanota: *”Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika”*, vaan myös sydämessämme sen siksi pidämme, että tämä Jeesus, neitsyt Mariasta syntynyt, on elävän Jumalan Poika, joka sen tähden on tullut ihmiseksi, että hän polkisi rikki käärmeen päälle, poistaisi kirouksen, jonka alaisia kaikki ihmiset synnin tähden ovat, ja sen sijaan saattaisi meidät Jumalan armoon. Kun sydän tämän lujasti uskoo ja synnin ja kuoleman kauhistuksia vastaan sillä lohduttautuu, että hänellä on

Kristus — se on oikeaa uskoa ja tunnustamista.

Mutta tällainen usko ja tunnustus on harvinaista meidän aikamme. Jos näet ihmiset pitäisivät Kristusta oikeana Jumalan Poikana, niin he luottaisivat hänen sanaansa ja hänen kärsimyksensä ja kuolemaansa, eivätkä rohkenisi omien tekojensa ja hurskautensa kautta pyrkiä vanhurskaiksi ja autuaiksi. Mutta joka ei usko, että hänellä Kristuksen, Jumalan Pojan kautta on syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä, hänellä ei

myöskään ole oikeata Kristusta.

Me tahdomme siis tarkoin ottaa vaarin tästä tunnustuksesta ja sitä oikein opetella, ettemme ainoastaan suullamme lausu Pietarin sanoja, vaan myös sydämissämme lujasti ja varmasti uskomme, että tämä Jeesus on oikea Kristus, elävän Jumalan Poika, joka yksin on synnit sovittanut, kuolettanut kuoleman, ottanut vangiksi perkeleen ja kukistanut helvetin niiltä, jotka häneen uskovat.

*Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja*

Seurakunnan jäsen

”Jäsenyys oikein opettavassa näkyvässä Kristuksen seurakunnassa merkitsee uskon yhteyttä ristiinnaulittuun Vapahtajaani.

Haluan siis pysyä tässä yhteydessä. Sen tähden tulen säännöllisesti jumalanpalveluksiin ja muihin tilaisuuksiin kuulemaan Jumalan sanaa, sillä se on sielulleni elävä vesi ja elämän leipä.

Haluan säännöllisesti antaa tuloistani Jumalan valtakunnan hyväksi, niinkuin Raamattu neuvoo: *”Kunkin viikon ensimmäisenä päivänä pankoon jokainen teistä kotonaan jotakin talteen säästään menestymisensä mukaan.”*

Haluan usein päästä osalliseksi Herran ehtoollisen armoateriasta. Tarvitsen sitä lohdutusta ja voimaa, minkä Herra antaa siinä. Pelkään sitä taantumusta ja syntiä, etten ikävöitsisi Herran pöytään.

Haluan olla aktiivisesti mukana Herran työssä, sillä jäsenyyteni merkitsee, että käytän aikaani ja kykyjäni Kristuksen hengellisen ruumiin, hänen seurakuntansa hyväksi. Jäsenyyteni edellyttää kiintymystä seurakunnan kaikkiin toimiin ja asioihin, joihin minun tulee panna oma panokseni sen mukaan kuin Herra suo.”

*G.A. Aho
– Luterilainen 11–12/1984*

Puhtaatkin tarvitsevat puhdistusta

Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö, niin hän, joka oli rakastanut omiansa, jotka maailmassa olivat, osoitti heille rakkautta loppuun asti. Ja ehtoollisella oltaessa, kun perkele jo oli pannut Juudas Iskariotin, Simonin pojan, sydämeen, että hän kavaltaisi Jeesuksen, niin Jeesus, tietäen, että Isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä ja että hän oli lähtenyt Jumalan tyköä ja oli menevä Jumalan tykö, nousi ehtoolliselta ja riisui vaippansa, otti liinavaatteen ja vyötti sillä itsensä. Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt. Niin hän tuli Simon Pietarin kohdalle, ja tämä sanoi hänelle: "Herra, sinäkö peset minun jalkani?" Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Mitä minä teen, sitä et nyt käsitä, mutta vastedes sinä sen ymmärrät." Pietari sanoi hänelle: "Et ikinä sinä saa pestä minun jalkojani." Jeesus vastasi hänelle: "Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kanssani." Simon Pietari sanoi hänelle: "Herra, älä pese ainoastaan minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää." Jeesus sanoi hänelle: "Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan

puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki." Sillä hän tiesi kavaltajansa; sentähden hän sanoi: "Ette kaikki ole puhtaat." Kun hän siis oli pessyt heidän jalkansa ja ottanut vaippansa ja taas asetunut aterialle, sanoi hän heille: "Ymmärrätkö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte, kuin minä olen teille tehnyt. (Joh. 13:1–15)

Pesemällä opetuslasten jalat Vapah-taja antoi heille ja meille kaikille tärkeän opetuksen. Tämä opetus on juuri se, jonka tahdomme erityisesti paastonaikana oppia. Se, joka tämän opetuksen omaksuu ja joka sitä käytännössä noudattaa, viettää oikealla tavalla paastonaikaa.

Ollessansa Jerusalemissa yläsallissa sinä yönä, jona hänet kavallettiin, Jeesus nousi ja riisui vaippansa, otti liinavaatteen ja vyötti sillä itsensä. Sitten hän kaatoi vettä pesumaljaan ja rupesi pesemään opetuslasten jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaatteella, jolla oli vyöttäytynyt.

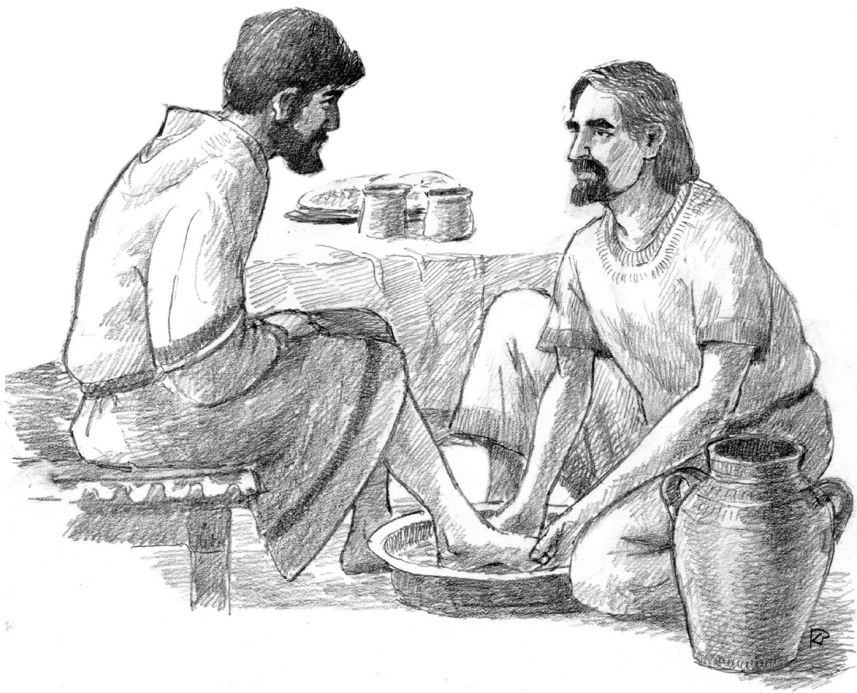
Jokapäiväinen puhdistus on tarpeellista.

Tällä yllättävällä teolla oli kaksi päätarkoitusta. Sen ensimmäinen tarkoitus oli opettaa opetuslapsille ja meille, että jokapäiväinen puhdistautuminen synnistä on aivan välttämätöntä niille, jotka tahtovat Jeesuksen opetuslapsina säilyä. Ei riitä luottaminen siihen, että kerran tulimme uskoon. Uskoon tultuamme meidän tulee jatkuvasti ristiin-aulita meissä oleva vanha ihminen himoineen ja haluineen ja katuvaissina turvautua Jumalan vapaaseen armoon Kristuksessa.

Pietari ensin vastusti Jeesuksen tekoa. Hän sanoi: *"Et ikinä sinä*

saa pestä minun jalkojani." Hän ei silloin tajunnut sitä, että Jeesuksen suorittamalla palveluksella oli hengellinen merkitys. Jeesus sanoi Pietarille: *"Ellen minä sinua pese, ei sinulla ole osuutta minun kansani."* Matkalla kertyvä lika ei saa jäädä meihin. Jos se ei tule pestyksi pois, emme voi pitää omanamme sitä, mitä Jeesus meille ja kaikille syntisille hankki. Toisin sanoen, jos emme joka päivä kadu syntejämme ja uskossa omista hänen anteeksiantamustaan, emme voi säilyä uskossa.

Sillä tiellä, jota me Jumalan lapset kuljemme, on paljon pölyä ja jalkamme osaavat etsiä ne pölyi-

simmmät paikat. Sydämeemme jatkuvasti nousee pahoja ajatuksia, jotka likaavat ja saastuttavat. Milloin olemme kateellisia, kun joku toinen on onnistunut siinä, missä me olemme epäonnistuneet. Milloin olemme tyytymättömiä, riitaisia, rakkaudettomia ja itsekkäitä. Jokaisen päivän päättyessä jalkamme ovat likaisia, pesun tarpeessa. Kiitos olkoon Jumalan, että meillä on joka päivä avoin lähde syntiä ja saastaisuutta vastaan, jossa saamme peseytyä. *”Jeesuksen Kristuksen hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.”*

Kun Pietari huomaa, että tällä pesemisellä onkin jokin syvällisempi merkitys, hän innostuu ja sanoo: *”Herra, älä pese ainoastaan minun jalkojani, vaan myös kädet ja pää.”* Mutta tähän Jeesus vastaa: *”Joka on kylpenyt, ei tarvitse muuta, kuin että jalat pestään, ja niin hän on kokonaan puhdas; ja te olette puhtaat, ette kuitenkaan kaikki.”* Opetuslapset, kaikki paitsi Juudas, uskoivat Jeesukseen. He olivat siis Jumalan silmissä puhtaita, niin kuin on kirjoitettu kaikista uskossa olevista kastetuista: *”Te olette vastaanottaneet peson, te olette pyhitetyt, te olette vanhurskauteut meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä ja meidän Jumalamme Hengessä.”* Uskon ja kasteen kautta saa syntinen omaksensa Jeesuksen vanhurskauden, joka peittää hänen syntinsä. Hän tulee täydellisesti vanhurskaaksi sillä hetkellä, kun usko syntyy. Emme

siis tule vanhurskaiksi vähin erin tai pala palalta. Jos näin olisi asian laita, emme koskaan voisi olla varmoja siitä, että olemme Jumalalle otollisia ja taivaskelpoisia. Jeesus sanoo opetuslapsillensa: *”Te olette puhtaat.”* Usko, heikkokin usko, omistaa koko pelastuksen, täydellisen vanhurskauden.

Yksi opetuslapsista ei kuitenkaan ollut puhdas. Juudas Iskariot oli menettänyt sen lahjavanhurskauden, joka hänelläkin oli todennäköisesti kerran ollut. Hän oli liannut itsensä kokonaan, koska hän oli kieltäytynyt pesemästä ”jalkojaan” jatkuvasti jokapäiväisen parannuksen kautta. Jeesus tahtoo varoittaa muita opetuslapsia joutumasta samanlaiseen tilaan. Hän siis pesee heidän jalkansa ja näin osoittaa heille ja meille kaikille, miten tärkeää on, että me jatkuvasti peseydymme siinä puhdistuslähteessä, joka meillä on Vapahtajassamme Jeesuksessa. Tämä merkitsee päivittäistä taistelua syntiä vastaan. Se merkitsee myös Jumalan Sanan ja Sakramenttien säännöllistä käyttöä, joiden kautta Jeesus antaa meille voimaa tähän taisteluun ja antaa meille hengellistä ravintoa vakuuttaen meille, että meillä on hänessä *”lunastus hänen verensä kautta, rikkomusten anteeksisaaminen, hänen armonsa rikkauden mukaan.”* (Ef. 1:7)

Vapahtajamme opettaa meille nöyryyttä:

Jeesuksen teon toinen tarkoitus oli se, että opetuslapset ja me kaikki

oppisimme palvelemaan toinen toistamme nöyryydessä. Kun hän oli pessyt kaikkien opetuslasten jalat ja taas asettunut aterialle, hän sanoi: *"Ymmärrättekö, mitä minä olen teille tehnyt? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, teidän Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, olette tekin velvolliset pesemään toistenne jalat. Sillä minä annoin teille esikuvan, että myös te niin tekisitte kuin minä olen teille tehnyt."*

Jeesus ei tällä teollaan asettanut kolmatta sakramenttia. Hän ei tarkoittanut sitä, että meidän tulee pestä toistemme jalkoja niin, että saisimme syntimme anteeksi. Teko oli esikuva nöyryydestä ja nöyrästä, palvelevasta hengestä. Tätä nöyryyttä ja tätä palvelevaa henkeä tulee olla meilläkin.

Opetuslapset olivat riidelleet keskenään siitä, kuka heistä oli suurin. He tarvitsivat tällaista opetusta. Samoin mekin kipeästi tarvitsemme sitä. Sillä mekin olemme usein riidelleet samasta asiasta. Jumalan valtakunnan työ on joskus saanut jäädä tekemättä, jos sen tekeminen ei ole tuottanut meille riittävästi huomiota ja kiitosta tai jos joku toinen on mielestämme saanut enemmän kiitosta kuin me. Kunnian himo, ylpeys ja itsekkyyks ovat liian usein saaneet olla vieraina sydämissämme.

Nöyryys ja nöyrän palvelemisen taito opitaan Jeesuksen ristin juurella. Siellä huomaamme, miten kauhea asia synti on. Sen tähden

Jumalan Poika joutuu kärsimään sanomatonta ruumiin ja sielun tuskaa, joutuu huutamaan: *"Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?"* Ristin luona näemme myös, miten suuri on Jumalan armo ja rakkaus meitä syntisiä kohtaan. Poika kärsii ja kuolee meidän sijaisenaamme, ettei meidän tarvitse iankaikkisesti kärsiä. — Oi, Pyhä Henki, johdata meidät Golgatalle! Näytä meille syntimme ja näytä meille Jumalan suuri armo ja Vapahtajamme sanomaton rakkaus, että me voimme nöyryydessä palvella toinen toistamme.

Monta vuotta tekstimme tapahtuman jälkeen Pietari kirjoitti: *"Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallansa teidät korottaisi."* Pietari oli hyvä oppilas. Hän oppi nöyryyttä. Hän ei enää yrittänyt itseään korottaa, vaan hän nöyrästi palveli lähimmäistään varmana siitä, että Jumala itse ajallansa hänet korottaa. Se päivä varmasti koittaa, jolloin Pietari ja kaikki Herran omat korotetaan. Kun Jeesus saapuu tuomitsemaan maailmaa, silloin kaikki saavat nähdä, kun Vapahtajamme korottaa omansa. Kirkastetuin ruumiin me pääsemme siihen valtakuntaan, jossa saamme nauttia iankaikkista kunniaa.

*Rupert Efraimson
– Sovituksen sana*

Pyhän hengen juhla

Ensimmäisenä helluntaina vuodattettiin Pyhä Henki näkyvin merkein. Arat apostolit saivat rohkeuden julistaa ristiinnaulittua ja ylösnousutta Jeesusta. Kolme tuhatta sai piston sydämeensä ja sen jälkeen varmuuden syntyensä anteeksisaamisesta Jeesuksen nimessä. Se oli ihmeellistä aikaa. Kääntyneet eivät jääneet omaan koloonsa, vaan he pysyivät apostolien opetuksessa, rukouksessa, viettivät pyhää ehtoollista ja olivat kuin yksi sydän ja yksi sielu. Syntyi ensimmäinen kristillinen seurakunta.

Tätä muistelemme helluntaina. Jumala ei kuitenkaan tahdo, että helluntai olisi meille vain menneisyyden juhla, vaan hän haluaa lahjoittaa meille oikean helluntain yhä nytkin. Tärkeintä ja keskeisintä siinä on Jeesuksen tunteminen. Moni kyllä tietää paljon Jeesuksesta, mutta ei silti tunne häntä siksi, joka hän on. Jotta oppisimme oikealla tavalla tuntemaan hänet, meidän täytyy ensiksikin tuntea itsemme Jumalan lain valossa. Olemme syntisiä, jotka tarvitsemme Jumalan Pojan uhrin edestämme. Vähempi ei riittänyt. Suuret ovat siis syntimme. Kristus kärsi meidän syntiemme tähden ja niin sopii meillekin Pietarin sana: *"Elämän ruhtinaan te tapoitte."* Ketkä? Juuri me. Juutalaiset tosin tekivät yhdessä roomalaisten

kanssa sen ulkonaisesti eikä meitä siitä panna tilille. Mutta Jeesuksen kuoleman todellinen syy oli meidän syntimme. Lyökäämme siis rintoihimme publikaanin tavoin ja sanokaamme: Jumala, ole minulle syntiselle armollinen. Tässä sanassa ilmeneekin se toinen asia, mikä liittyy Jeesuksen tuntemiseen. Hän on hankkinut meille armon, ja Jumala on nyt meille armollinen Jeesuksen tähden. Pyhä Henki kirkastaa meille sanansa kautta Jeesuksen syntiemme sovittajaksi. Saamme rauhan sydämeemme.

Jos olemme oppineet tuntemaan Jeesuksen syntiemme sovittajaksi, olemme autuaita. Haluamme jakaa sen myös muiden kanssa. Se tapahtuu kahdella tavalla. Ensiksikin kokoonnumme uskonveljeydessä puhtaan Jumalan sanan ympärille kristillisenä seurakuntana. Siten vahvistamme ja tuemme toinen toistamme ja Pyhä Henki ravitsee meitä kaikella Jumalan sanan ruoalla. Toiseksi tunnustamme uskoamme maailmassa ja ohjaamme nöyrällä tavalla ja rakkauden hengessä muitakin autuuden lähteille. Niin Pyhän Hengen tuulet puhaltavat ja sydämet virvoittuvat.

Markku Särelä
– Sana on elämän lähde

Käsky ja armo

***”Niin päätämme siis,
että ihminen julistetaan
vanhurskaaksi uskon
kautta, ilman lain tekoja.”***
(Room. 3:28)

Tässä saamme tietää, miten kaksi sanaa jakaa koko Pyhän Raamatun. Nämä sanat ovat Jumalan käsky eli laki ja Jumalan lupaus ja armon sana. Käskyt opettavat ja käskevät meitä monenlaisiin hyviin tekoihin, mutta eivät ne vielä tällä tule tehdyiksi. Käskyt käskevät, mutta eivät ne meitä auta; ne opettavat, mitä meidän tulee tehdä, mutta eivät anna meille voimaa siihen. Sen tähden ne on annettu meille vain siksi, että me niiden kautta näemme kykenemättömyytemme hyviin tekoihin ja opimme epäilemään itseämme. Sen tähden niitä myös kutsutaan »Vanhaksi Testamentiksi» ja kuuluvatkin ne kaikki »Vanhaan Testamenttiin». Niinpä esimerkiksi tämäkin käsky: »Älä himoitse», todistaa että kaikki me olemme syntisiä, ja ettei kukaan ihminen saata olla vailla pahoja himoja, tekipä hän mitä tahansa. Tästä me opimme epäilemään itseämme ja muualta apua etsimään, että me siis toisen avulla voimme vapautua pahoista himoistamme ja pystymme täyttämään käskyn, johon emme itse kykene. Samoin ovat kaikki, muutkin käskyt mahdolltomia meidän täyttää.

Jos ihminen siis käskyn kautta on oivaltanut ja käsittänyt kykenemättömyytensä ja siis joutunut epätoivoon siitä, miten voi täyttää käskyn — sillä käsky on täytettävä tai joutuu hän perikatoon — on hän omissa silmissään tullut kokonaan nöyryytetyksi ja mitättömäksi eikä itsestään löydä mitään, joka hänet vanhurskauttaisi. Mutta silloin saapuu tuo toinen sana, tuo jumalallinen lupaus, armon sana ja sanoo: »Jos tahdot täyttää kaikki käskyt ja vapautua pahoista himoistasi ja synnistäsi, niin kuin käskyt sinulta vaativat, katso, silloin tulee sinun uskoa Kristukseen, jossa annan sinulle kaiken armon — se on, Jumalan oma sana — vanhurskauden, rauhan ja vapauden; jos uskot, saatat tehdä tämän; ellet usko, et sitä saata tehdä». Uskonopissa olen lyhyesti esittänyt kaiken ja osoittanut, että se, jolla on Kristus, saavuttaa hänessä kaiken ja tulee autuaaksi, mutta se, jolta puuttuu Kristus, ei tule autuaaksi.

Martti Luther – Sana ja armo

MIIKA

Tapahtumat, jotka saivat kuningas Herodeksen aikana Beetlehemin hallintomiesten huomion kohteeksi, alkoivat idän tietäjien saapuessa tähden johdattamina Jerusalemiin kunnioittamaan äsken syntynyttä Messias Kuningasta. Kuningas Herodes oli yllättynyt kilpailijan ilmestymisestä ja halusi tietää, mistä on kysymys. Kirjanoppineet sanoivat hänelle: ”Juudean Beetlehemissä, sillä näin on kirjoitettu profeetan kautta: ’Sinä Beetlehem, sinä Juudan seutu, et suinkaan ole vähäisin Juudan ruhtinasten joukossa, sillä sinusta on lähtevä hallitsija, joka kaitsee kansaani Israelia.’” (Matt. 2:5-6) Tietäjiä käskettiin selvittämään, missä äsken syntynyt oli. Jeesus-lapsi löytyi, mutta Jumala kielsi idän tietäjiä unessa Herodeksen luo palaamasta, ja he menivät toista tietä takaisin omaan maahansa. Mutta heidän mentyään, katso, Herran enkeli ilmestyi Joosefille unessa ja sanoi: ”Nouse, ota lapsi ja hänen äitinsä ja pakene Egyptiin.”

”Herodes, nähtyään, että tietäjät olivat hänet pettäneet, vihastui suuresti ja lähetti tappamaan kaikki poikalapset Beetlehemistä ja koko sen ympäristöstä, kaksivuotiaat ja nuoremmat, sen mukaan kuin hän oli tiedustellut tarkasti aikaa tietäjiltä. Silloin kävi toteen, mikä on puhuttu profeetta Jeremian kautta, joka sanoo: ”Ääni kuuluu Raamasta, itku ja suuri valitus. Raakel itkee lapsiaan eikä huoli lohdutuksesta, kun heitä ei enää ole.” (Matt. 2: 16-18)

Jeesuksen syntymäkaupungin ilmoitti Juudan sukuun kuuluva profeetta Miika (778–670 eKr.). Hän ennusti tulevia tapahtumia ja toimi yhdessä mm. profetta Jesajan kanssa kuninkaiden neuvonantajana sekä Israelissa että Juudeassa kuningasten Ussian (779-739 eKr.), Jootamin (739-734 eKr.), Aahaan (734-719 eKr.) ja Hiskian (719-691 eKr.) aikana.

Jumala vahvisti israelilaisten tulevaa kohtaloa koskevia ennustuksiaan 700-luvulla eKr. usean profeetan voimin sekä Juudeassa että Israelissa ennen israelilaisen joutumista pakkosiirtolaisiksi. Mukana Jesajan ja Miikan lisäksi olivat profeetat Aamos (768–765) ja profeetta Hoosean (750–716 eKr.).

Uskollinen palvelija

Miika asui lähellä Filistean rajaa Moreset-Gatsissa noin 30 km Jerusalemistä. Hän näki, kuinka hallitsijat ja virkamiehet toimivat kansaan nähden vilpillisesti ja omia etujaan ajaen. Tämä Jumalan tahdon vastainen elämänmeno koski myös tavallista kansaa, joka oli syvästi langennut epäjumalan palvelukseen ja ilkevaltaan. Miika julisti: ”Hän on ilmoittanut sinulle, ihminen, mikä hyvä on, ja mitä muuta Herra sinulta vaatii, kuin että teet sitä, mikä on oikein, rakastat laupeutta ja vaellat nöyrästi Jumalasi kanssa?” (Miika 6:8). Hän paljasti pappien ja profeettojen rahanahneuden ja osoitti teeskentelyksi heidän tur-

Profeetta Miika kuului ns. pienten profeettojen joukkoon. Hän kuului Juudan heimoon ja oli kotoisin Morešetista, Jerusalemin lounaispuolelta, läheltä filistealaisten rajaa. Hänen profeetallinen työnsä alkoi vuonna 778 eKr. Hän teki kirjoitustaitoisena jatkuvasti muistiinpanoja tapahtumista. Miikan kirja on todennäköisesti hänen omaa kirjallista tuotantoaan. Profeetan työ jatkui lähes puolen vuosisadan ajan Juudan kunkin kaiden Jotamin, Ahasin ja Hiskian hallituskausilla. Hän oli profeettojen Jesajan, Aamoksen ja Hoosean aikalainen ja yksi Jesajan oppilaista.

vautumisensa Herraan. Hän toi julki, kuinka liike-elämässä petoksella, vääryydellä ja vajiilla mitoilla koottiin omaisuuksia. ”Vieläkö ovat jumalattoman talossa vääryyden aarteet ja vajaa, kirottu eefa-mitta? Olisinko puhdas, jos minulla olisi väärä vaaka ja kukkarossa petolliset punnukset? Sen rikkaat ovat täynnä väkivaltaa, sen asukkaat puhuvat valhetta, kieli heidän suussaan on petollinen.” (Miika 6:10-12). Herra antaa onnettomuuden kohdata uskontonta kansaa.

Miika ennustaa myös Juudan kansan pakkosiirtolaisuuden loppumisen ja paluumuuton, joka kokosi myös hajalla olleet israelilaisten rippeet rakentamaan yhteisvoimin Jerusalemin kaupungin uudelleen.

”Kokoan sinut kokoamalla, Jaakob, kaikkinesi ja kerään huolella Israelin jäännöksen, saatan heidät yhteen kuin lampaat tarhaan, kuin lauman laitumelleen. On oleva ihmisten kohina!” (Miika 2:12).

Miikalla on sanoma Messiaasta – Tien Aukaisijasta, joka käy heidän edellään (Miika 2:13).

”Sen tähden Herra antaa heidät alttiiksi siihen aikaan asti, jolloin synnyttävä on synnyttänyt. Silloin jäljellejääneet hänen veljistään palaavat israelilaisten luo. Hän on astuva esiin ja kaitseva Herran voimassa, Herran, Jumalansa, nimen valtasuuruudessa. He asuvat alallaan, sillä hän on oleva suuri maan ääriin asti.” (Miika 5:2-3)

Miika päättää kirjansa lohdullisesti: ”Kuka on Jumala niin kuin sinä, joka annat pahat teot anteeksi ja käyt ohi perintösi jäännöksen rikosten? Ei hän pidä vihaa iäti, sillä hänellä on mielihalu laupeuteen. Hän armahtaa meitä jälleen, polkee maahan pahat tekemme ja kaikki heidän syntinsä sinä heität meren syvyyteen. Sinä osoitat Jaakobille uskollisuutta, Aabrahamille armoa, kuten olet vannonut isillemme muinaisista päivistä asti.” (Miika 7:18-12). KP

”Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta”

Luterilaiset tunnustuskirjat nimitävät uskonvanhurskauden kohtaa *”kristillisen opin tärkeimmäksi kohdaksi, joka oikein ymmärrettyinä ylistää ja korottaa Kristuksen kunniaa ja tuo hurskaille omille-tunnoille aivan välttämättömän ja ylen runsaan lohdutuksen”* (Puolustus IV, 2). Sillä tämä vanhurskaus ei lohduta sen tähden, että sen uskolla omistava sydän on hurskas, vaan jostakin aivan muusta syystä.

Vanhurskauksen peruste ei ole kääntyneillä alulla oleva uudistus, pyhitys, rakkaus tai hyvät työt, vaan: *”Sille, joka ei töitä tee, vaan uskoo häneen, joka vanhurskauttaa jumalattoman, luetaan hänen uskonsa vanhurskaudeksi; niin kuin myös Daavid ylistää autuaaksi sitä ihmistä, jolle Jumala lukee vanhurskauden ilman tekoja”* (Room. 4:5,6). Kristillisen opin tärkein uskonkohta on siis jumalattoman

vanhurskauttaminen uskosta ilman lain tekoja.

Luterilainen perisyntioppi asettaa ihmisen jumalattomana uskosta vanhurskauttavaksi. Uskonvanhurskaus sulkee siis pois oman vanhurskauden, eihän sitä kellovallisena jumalattomalla voi olla. Paavali tekee nimittäin hurskaista Aabrahamista ja Daavidista itsessään jumalattomia, kun hän puhuu heidän vanhurskauttamisestaan (Room. 4). Usko siis luetaan vanhurskaudeksi, mutta miksi? Mikä jumalattoman uskossa on niin erinomaista, että se tekee Jumalalle otolliseksi?

Uskossa itsessään ei ole mitään ansiollista, koska uskonvanhurs-

kaus on ansio- ja tekojenvanhurskauden vastakohta. *"Usko ei näet vanhurskauta sen vuoksi ja sen johdosta, että se on niin jalo teko ja ihana hyve, vaan sen tähden, että se tarttuu pyhän evankeliumin lupauksessa olevaan Kristuksen ansioon, sen omistaen... Se vanhurskaus siis, joka Jumalan edessä uskolle eli uskoville sulasta armosta luetaan, on Kristuksen kuuliaisuus, kärsimys ja ylösnousemus, koskapa hän meidän edestämme on hyvittänyt lain ja suorittanut maksun synnistämme"* (Yks. ohje III,13,14).

Uskoa ei ole saarnattava siten, että se olisi ikään kuin jokin lisä siihen sovitukseseen, jonka Kristus on kertakaikkisesti saanut aikaan. Usko ei pelasta itsensä, vaan kohteensa eli Kristuksen tähden. Usko on Jumalan teko. Pyhä Henki vaikuttaa sen armonvälineillä. Syn-teihinsä kuollut ihminen ei pysty sitä ponnistamaan itsestensä ulos eli itse sitä vaikuttamaan.

Uskoa on saarnattava siten, että julistetaan Kristusta ja hänen uhriansa, jonka kautta meillä on armollinen, lepytetty Jumala, ja syntistä on kehoitettava panemaan turvansa omantunnon ahdistuksessa Jumalan armoon Kristuksessa. Sellaisen saarnan kautta Pyhä Henki vaikuttaa sitten uskon, missä ja milloin tahtoo. Kirkko ei ole omalla asiallaan, vaan Kristuksen asialla.

Kun uskonvanhurskaus perustuu jo tapahtuneeseen koko maailman syntien sovittamiseen ja synninpäästöön, ei yleistä sovituksia ja vanhurskautusta kuitenkaan saa saarnata sillä tavoin, että ihmiset luulevat, ettei ole iankaikkista kadotusta ja että ilman uskoakin voisi tulla autuaaksi.

Jos yleinen koko maailman sovitus (Room. 5:10) ja rikkomusten lukematta jättäminen (2 Kor. 5:19), yleinen synneistä puhdistuksen toimittaminen (Hepr. 1:3) ja yleinen vanhurskautus (Room. 4:25; 5:18,19) kielletään tai peitetään, niin syntisparka kokee uskosta puhumisen lohduttomaksi tai ihminen ylvästelee omalla uskomisellaan.

Kristus antakoon kirkkolleen saarnamiehiä, jotka tuntevat uskonvanhurskauden uskonkohdan, ja jotka ilolla saarnaavat evankeliumia. Missä ikinä niin tapahtuu, saarna vaikuttaa kuulijoissa uskoa. Usko taas johtaa tunnustamiseen ja kaikkinaisiin hyviin tekoihin. Kun ihmisen sydämelle tulee selväksi autuuden tie, hän haluaa sillä pysyä. Silloin uskova varoo myös valhe-evankeliumia ja kaikkea harhaa, ettei *"vähäinen hapatus hapattaisi koko taikinaa."*

Markku Särelä
– Luterilainen 2/1986

Rukoussunnuntai

**Anokaa, niin te saatte,
että teidän ilonne olisi
täydellinen.**

(Joh. 16:24)

Laskekaamme tämä sydämellemme älkäämme missään tapauksessa halveksiko rukouksiamme. Älkäämme antako tämäntapaisten ajatusten estää ja pelottaa itseämme: En ole tarpeeksi pyhä ja arvollinen. Jos olisin yhtä hurskas kuin Pietari ja Paavali, kyllä sitten rukoilisin. Kauaksi moiset ajatukset! Sama käskyhän on kirjoitettu aivan samoin minuakin varten. Sinun pitää siis sanoa: Rukoilemani rukoukset ovat totisesti yhtä kalliita, pyhiä ja Jumalalle otollisia kuin pyhän Paavalin ja muiden pyhimpien rukoukset. Olkoot nuo minun puolestani pyhempitä, kun on kysymys heidän henkilöstään, mutta pyhempitä he eivät ole, jos katsotaan käskyä. Jumala ei näet anna rukoukselle arvoa henkilön tähden, vaan oman sanansa ja kuuliaisuuden tähden. Saman käskyn varaan, jolle kaikki pyhät rakentavat rukouksensa, minäkin rakennan; sitä paitsi minä rukoilen aivan samoja asioita, joita hekin rukoilevat tai ovat rukoilleet.

Tämä olkoon siis ensimmäinen ja tähdellisin kohta: kaikkien rukoustemme pitää perustua Jumalaa

kohtaan osoitettuun kuuliaisuuteen. Tietäkäämme myös, ettei Jumala tahdo tähän suhtauduttavan välinpitämättömästi: hän vihastuu ja rankaisee rukoilemattomuuttamme aivan kuin hän rankaisee kaikkea muutakin tottelemattomuutta. Mutta vielä suuremmalla syyllä vetäköön ja houkutelkoon meitä rukoukseen se, että Jumala on kehotukseensa liittänyt lupauksenkin, vakuuttaessaan, että sen, mitä rukoilemme, me aivan varmasti saamme. Hänhän sanoo: *”Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua”* (Ps. 50:15). Ja Kristus sanoo: *”Anokaa, niin teille annetaan, sillä jokainen anova saa”* (Matt. 7:7,8). Tällaisten lupausten pitäisi todella herättää ja sytyttää sydämemme halulla ja rakkaudella rukoilemaan, koska Jumala sanallaan todistaa, että rukouksemme ovat hänelle otolliset, jopa että hän varmasti ne kuulee ja niihin myöntyy, ettemme niitä halveksisi ja huolimattomina umpimähkään rukoilisi. Tästä saat häntä muistuttaa sanoen näin: Tässä minä nyt olen, rakas Isä; en rukoile omasta aloitteestani enkä

oman ansiollisuuteni nojalla, vaan sinun oman käskysi ja lupauksesi nojalla, jotka eivät voi jäädä täytty-mättä eivätkä valhetella. Ken näin ei usko tätä lupausta, tietäköön taasen Jumalaa vihoittavansa, koska mitä surkeimmin häntä häpäisee ja valheesta syyttää.

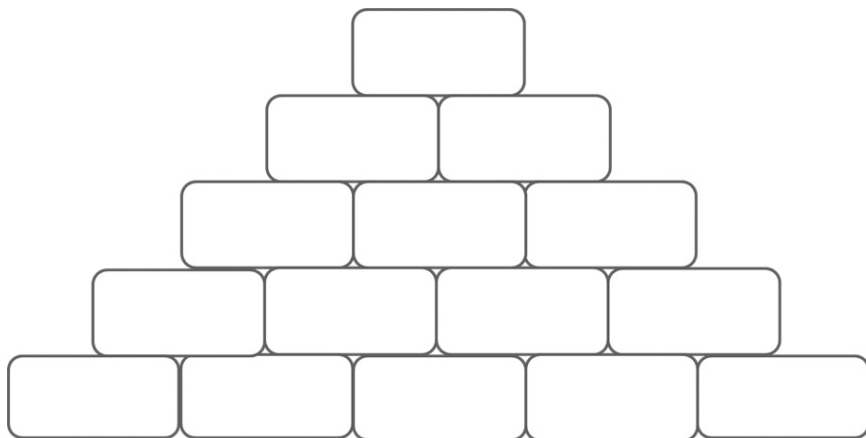
Kunkin meistä pitäisi siis nuoruudesta alkaen totuttautua joka päivä rukouksessa esittämään kaikki omat tarpeensa, milloin ikinä vain jokin kohtaa, samoin niidenkin tarpeet, joiden keskuudessa elää,

esimerkiksi saarnaajien, esivallan, naapurien ja palvelusväen. Meillä kaikilla on näet yllin kyllin puutteita; vika on vain siinä, ettemme niitä tunne emmekä huomaa. Siksipä Jumala tahtookin, että valittaen tuot esiin puutteitasi ja rukousaiheitasi, ei sen tähden, ettei hän niistä tietäisi, vaan sen tähden, että sinun sydämesi syttyisi aina kestävämpään ja runsaampaan anomiseen ja että sinä levittäisit helmuksesi appo avoimeksi ottamaan vastaan paljon.

*Martti Luther
– Hengellinen virvoittaja*

Sanapyramidi

Muodosta alla olevista Raamatussa esiintyvistä nimistä 2, 3, 4 ja 5 sanan ryhmät. Jokaisen ryhmän nimillä on jokin yhdistävä tekijä. Pyramidin huipuksi tulee sana, joka ei kuulu mihinkään ryhmään. Ratkaisu seuraavalla aukeamalla.

*Pietari, Matteus, Salome, Jaakob, Elia, Juudas, Markus, Johannes,
Maria, Andreas, Eeva, Joona, Luukas, Joosef, Tuomas*

Jo joutui armas aika ja suvi suloinen. Kauniisti joka paikkaa Koristaa kukkanen.
 Nyt siunaustaan suopi Taas lämpö auringon. Se luonnon uudeks luopi, Sen kutsuu elohon.
 Taas niityt vihannoivat ja laiho laaksossa, Puut metsän huminoivat Taas lehtiverhossa.
 Se meille muistuttaapi Hyvyyttä, Jumala, Ihmeitäs julistaapi Se vuosi vuodelta.
 Taas linnut laulujansa Visertää kauniisti, Myös eikö Herran kansa Luojaansa kiittäisi!
 Mun sieluni, sä liitä Myös äänes kuorohon ja armon Herraa kiitä, Kun laupias hän on.
 Oi Jeesus Kristus jalo ja kirkas paisteemme, Sä, sydäntemme valo, Ain asu luonamme.
 Sun rakkautes liekki Sytytä rintaamme, Luo meihin uusi mieli, Pois poista murheemme.
 Ei vertaistasi sulle, Sä, Iijä Saaronin. Suo armos lahjat mulle ja kaste Siionin.
 Kun Henkes virvoituksen Vain sielu saanut on. Keväisen kaunistuksen Se saa kuin Libanon.
 Maan, meren. anna kantaa Runsaasti lahjojas, Tarpeemme meille antaa Sun siunauksestas.
 Suo suloisuutta maistaa Myös sielun sanassas, Ain armos sille paistaa, Niin on se autuas.

Jumalan Sanaa voit kuunnella ja lukea monin eri tavoin.

Tarjontaa on paljon:

1. Lue itse Raamattua
2. Lue saarnoja ja hartauksia STLK:n kustantamista kirjoista, esim:
 - *Pyhän Raamatun lukukirjasta* (iso teksti, lyhyet kertomukset suoraan Raamatusta – sopii iäkkäille ja lapsille)
 - Hartauskirjoista: *Täksi päiväksi*, *Sovituksen sana*, *Herrani elää*, jne
 - Waltherin *Kotihartauskirjasta* (teksti joka päivälle)
 - pastori Markku Särelän saarnakirjasarjasta, *Rauha teille* (kokonaisia saarnoja)
3. Monia kirjoja voi lukea myös verkkosivulta PDF-muodossa. Valitse valikosta: LUE → KIRJAT.
4. Lue saarnoja verkkosivulta valikosta: LUE → SAARNAT.
5. Kuuntele hartauksia verkkosivulta valikosta: KUUNTELE → HARTAUDET.
6. Kuuntele saarnoja verkkosivulta valikosta: KUUNTELE → SAARNAT.
7. Kuuntele kokonaisia jumalanpalveluksia virsineen, rukouksineen, saarnoineen verkkosivulta valikosta: KUUNTELE → NAUHAJUMALANPALVELUKSET. Näin löytyy 55 jumalanpalvelusta eli ainakin 1 vuoden jokaiselle sunnuntaille.

Kaikissa valinnoissa voit hakea ja valita kuunneltavaa/luettavaa erilaisilla kriteereillä: kirkkovuoden aikaan sopivia tai tekijän mukaan.

1: Joosef
 2: Elia, Joona (profeetta)
 3: Maria, Eeva, Salome (UT:n naisia)
 4: Matteus, Markkus, Luukas, Johannes (evankeliumien kirjoittajat)
 5: Pietari, Jaakob, Juudas, Andreas, Tuomas (opetuslapsia)

Kirkkokunnankokous
18.5.2025 Siitamajalla, klo 11
 jumalanpalveluksella alkaen.

Lastenleiri Siitamajalla
 kesäkuun toisella viikolla (vko 24)

Aikuisten raamattuleiri
 Siitamajalla heinäkuun toisella
 viikolla (vko 28)

YHTEYSTIEDOT

Tampereen seurakunnan
esimies: Timo Virolainen,
 puh. 044 547 9564
 timo.virolainen@enercotek.fi,
 Papinkatu 5D 64, 33200 Tampere

STLK:n internetsivut:
<https://www.luterilainen.com/>

Pyhäkoulun internetsivut:
<https://www.luterilainen.com/pyhakoulu>

Lapsille videoita Raamatun kertomuksista:

www.luterilainen.com/videoita

www.pyhakoulu.fi

Etsimme nuoria miehiä ja varttuneempiakin, jotka ovat halukkaita pyhään saarnavirkaan

Etsimme nuoria miehiä ja jo varttuneitakin, jotka tuntevat sydämessään kutsumusta ja kiinnostusta pyhään saarnavirkaan. Pääasia on, että heillä on halu toimia sielujen pelastamiseksi ja että heillä on kiinnostus Jumalan sanaan ja luterilaiseen oppiin. Kirkkomme antaa heille opetusta ja käytännön harjoitusta, jonka jälkeen heitä voitaisiin esittää seurakunnille kutsuttaviksi pastorin virkaan.

Jos tunnet sydämessäsi, että Jumala vetää sinua pastorin elinikäiseen kutsumukseen, ota yhteyttä: Timo Virolainen, 044 5479564.

Raamattu sanoo: *"Varma on tämä sana: jos joku pyrkii kaitsijan virkaan, hän haluaa jaloön toimeen."* (1 Tim. 3:1)

**SUOMEN
TUNNUSTUKSELLINEN
LUTERILAINEN
KIRKKO**

Kutsu

Helsingin Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan seurakunnankokous

Aika: 11.5.2025 klo 11.00 lukujumalanpalvelus,
klo 12.15 seurakunnankokous

Paikka: Helsingin seurakunnan kappeli, Fabianinkatu 13 A 1

TOIMINTATIIETOJA

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto
39 A.

Tallennejumalanpalvelukset tou-
kokuussa sunnuntaisin klo 11:00
paitsi 18.5. Siitamajalla Kirkko-
kunnankokous. Tilaisuudet pyri-
tään lähettämään jäsenille video-
yhteyden kautta.

Tampereen seurakunnankokous
25.5. klo 11 Marttalassa.

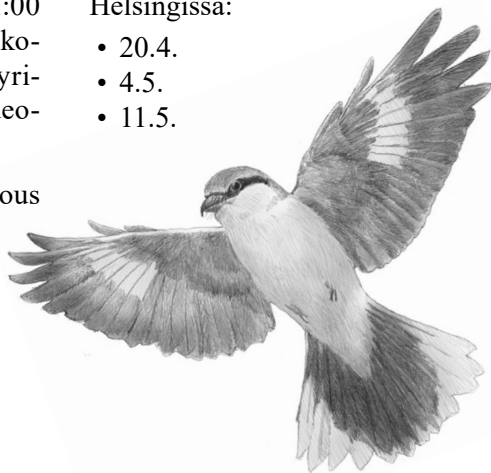
Tallennejumalanpalvelukset
Siitamajalla klo 11:

- 1.6.
- 15.6.
- 29.6.
- 13.7.

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1.
Esimies Risto Särelä.

Lukujumalanpalvelukset klo 11
Helsingissä:

- 20.4.
- 4.5.
- 11.5.

Lisätietoja, muutoksia ja muiden paikkakuntien tilaisuuksia ilmoitamme
verkkosivuillamme **www.luterilainen.com/osallistu**

www.luterilainen.com

www.pyhakoulu.fi

. AYQ2

LHT-Posti Oy
Posti Green

Sisällys:

Vieras vanhurskaus, Martti Luther	82
Kaikki eivät ole yhtä meidän kanssamme, Markku Särelä. . . .	83
Katumuksesta ja uskosta, Markku Särelä	84
Jeesuksen hauta, Martti Luther	86
Kristus kiusattavana, Markku Särelä.	88
Onko sinun Vapahtajasi ristiinnaulittu? Markku Särelä.	90
Jeesuksen nuoruus, Martti Luther	93
Kenelle kuuluu seurakuntatyö, Rupert Efraimson	94
Mooses ylentää käärmeen, Martti Luther	96
Simon Pietari vastasi ja sanoi..., Martti Luther	98
Seurakunnan jäsen, G.A. Aho	99
Puhtaatkin tarvitsevat puhdistusta, Rupert Efraimson	100
Pyhän hengen juhla, Markku Särelä	104
Käsky ja armo, Martti Luther	105
Miika, Kimmo Pälikkö	106
Ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, Markku Särelä. . . .	108
Rukoussunnuntai, Martti Luther	110
Sanapyramidi	111
Toimintatietoja	115
Kansi: Jeesuksen vaatetta arvotaan, Kimmo Pälikkö	

SEURAKUNTIEN TILINUMEROITA:

Tampere - FI74 5700 0220 0405 23

Helsinki - FI75 1270 3000 0189 73

Luterilainen-lehti, tilausmaksut ja lahjoitukset: FI15 8000 1700 3033 09

Kirkkokunta ja kirjamyynä: FI15 8000 1700 3033 09

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Tilaushinta 2025: Kotimaassa 25 € vuosikerta, ulkomaille 35 €

Toimitus: Vt-päätoimittaja Kimmo Pälikkö, kimmo.palikko@kp-art.fi

Taitto: Viestipaino, **Kuvitus:** Kimmo Pälikkö

Lehden tilaukset, osoitteenmuutokset: Outi Lappalainen,
outi.m.lappalainen@gmail.com

Tilausmaksut: Luterilainen-lehden pankkitilille FI15 8000 1700 3033 09

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com